

Eucharistieviering 28 augustus 2016 Augustijnenkerk Eindhoven

tekst: p. Louis Mulder, vicaris provinciaal, voorganger viering

Inleiding

Ook vandaag zijn wij hier samengekomen in de naam van de Vader, Zoon en Heilige Geest. U allen van harte welkom: de trouwe kerkbezoekers, medebroeders, genodigden, en u allen die nog één keer in de vertrouwde Paterskerk met ons de eucharistie willen vieren - en wel vandaag 28 Augustus, de feestdag van de heilige Augustinus.

Het is met weemoed én met dankbaarheid dat wij hier samen zijn. Ruim 12 jaar geleden heeft de toenmalige provinciaal pater Bodaar vanaf deze plaats al aangekondigd dat de Augustijnen binnen niet al te lange tijd hun pastorale zorg voor de Paterskerk zouden beëindigen.

12 jaar geleden en nu is het zover!

Ik zeg het met weemoed en pijn in het hart, maar we mogen ook in dankbaarheid terugzien, dankbaar voor die 118 jaren in deze kerk, dankbaar omdat zovele mensen hier hebben gebeden; troost gevonden, kaarsjes hebben opgestoken voor alle mogelijke intenties.

In deze laatste viering vanmorgen willen we daar allemaal aan denken, aan het verdriet en aan de vreugden; aan alles wat we hier hebben beleefd.

En we vragen Gods zegen om bij ons te blijven en we spreken onze hoop uit dat het verhaal van het Evangelie door mag gaan, verder verteld en gehoord mag worden.

Graag wens ik u allen een inspirerende viering toe.

Eerste lezing uit preek 75, 1-2 van Augustinus over Mt 14, 24-33

(bundel: Van aangezicht tot aangezicht)

Evangelielezing: Marcus 4, 35-41

Op een dag tegen het vallen van de avond sprak Jezus tot zijn leerlingen: 'Laten we oversteken.' Zij stuurden het volk weg en namen Hem mee zoals Hij daar in de boot zat; andere boten begeleidden Hem.

Er stak een hevige storm op en de golven sloegen over de boot, zodat hij al vol liep. Intussen lag Hij aan de achtersteven op het kussen te slapen. Ze maakten Hem wakker en zeiden Hem: 'Meester, raakt het U niet dat wij vergaan?' Hij stond op, richtte zich met een dwingend woord tot de wind en sprak tot het water: 'Zwijg stil!' De wind ging liggen en het werd volmaakt stil. Hij sprak tot hen: 'Waarom zijt gij zo bang? Hoe is het mogelijk dat ge nog geen geloof bezit?' Zij werden door een grote vrees bevangen en vroegen elkaar: 'Wie is Hij toch, dat zelfs wind en water Hem gehoorzamen?'

Overweging

"Wees niet bang", dat is de titel van een boek waarin de levensgeschiedenis wordt beschreven van mgr. Muskens, de vorige bisschop van Breda. Misschien herinnert u zich nog wel dat die bisschop een keer gezegd heeft: niemand hoeft in Nederland honger te lijden; en als dat wel zo is, als je echt

honger lijdt, dan haal maar ergens een broodje weg... Daar is toen veel over te doen geweest: het broodje van Muskens.

Wees niet bang.

We gebruiken die woorden heel vaak in allerlei situaties. Hoe vaak zegt een moeder en vader niet tegen hun kind: Wees maar niet bang...ik ben toch bij je! We horen die woorden vandaag ook in het evangelie van Marcus. En Marcus vertelt een verhaal van storm op het meer. Het is een geloofsverhaal, zoals alle verhalen uit de Heilige Schrift. En Marcus vertelt dit verhaal aan zijn eigen geloofsgemeenschap, zeg maar aan zijn eigen parochie, met verwijzing naar Jezus van Nazareth, de man die de storm tot bedaren bracht en tegen zijn leerlingen zei: 'Waarom zijn jullie zo bang, ik ben toch bij je.'

En die evangelist Marcus die probeert zijn parochianen, zijn geloofsgenoten, een hart onder de riem te steken met dit verhaal; want de christenen in die tijd hadden het moeilijk. Ze werden vervolgd, gemarteld, gedood, omdat ze christen waren! Het stormde in die eerste christentijd.

De tekst "Wees niet bang", komt heel vaak voor in de Bijbel. Als je op internet kijkt, dan staat er...365 keer! Dat is één keer per dag! En die woorden "Wees niet bang", staan er niet omdat er geen aanleiding zou zijn om bang te zijn; aanleidingen zijn er genoeg, in de grote wereld waarin wij leven en ook vaak in ons eigen kleine wereldje. Redenen genoeg om bang te zijn, maar het staat er zo vaak - denk ik - voor iedere dag één keer, omdat een bange, angstige houding, haaks staat op een leven van geloof. Voor geloof is moed nodig; volharding / vertrouwen / doorzetten! "Wees niet bang, ik ben er toch", zegt Jezus.

Wees niet bang, hebben wellicht ook onze medebroeders gedacht en gezegd, toen ze met een klein groepje Augustijnen 125 jaar geleden in Eindhoven kwamen wonen.

Wees niet bang....om ook maar een kerk te bouwen;

Wees niet bang...om ook aan een middelbare school te beginnen;

Wees niet bang...om naar het ideaal van Augustinus één van hart en één van ziel met elkaar te leven.

Na 125 jaar is het tegenovergestelde misschien ook wel waar: op dit ogenblik zijn we in Nederland nog met een klein groepje Augustijnen, 29 in getal, waarvan de jongste 72 is.

Wees niet bang.... om vanuit deze realiteit van het oud worden, de Paterskerk te sluiten.

Wees niet bang....om dit grote en prachtige klooster Mariënhage te verlaten en elders kleiner te gaan wonen.

Wees niet bang...om vanuit datzelfde ideaal van Augustinus één van hart en één van ziel met elkaar te leven, ondanks alle gebreken van het oud worden

Wees niet bang....Ik ben toch bij jullie.

Wees niet bang,..... zeg ik ook vandaag tot u, de trouwe bezoekers van onze kerk. Maar ik zeg hetzelfde tegen mensen die naar hier zijn gekomen omdat hun parochiekerk werd gesloten en die hier gevonden hebben wat ze zochten. Onze kerk is toch altijd denk ik, een ruimte geweest waar plaats was voor velen; met respect voor elkaar ondanks verschillende geloofsbelevingen en geloofsopvattingen. En hoe velen hebben hier kracht en troost gevonden voor hun leven!

De kerk gaat gesloten worden, maar Wees niet bang...om nieuwe wegen te gaan ook zonder deze kerk en zonder Augustijnen. Wees niet bang...om je aan te sluiten bij een nieuw onderkomen in de kapel van Glorieux of bij welke parochiegemeenschap dan ook, en probeer daar Levende Stenen te zijn voor anderen.

Wat wel bewaard en uitgedragen kan worden is de spiritualiteit van Augustinus en die is niet voorbehouden aan Augustijnen. Misschien is dat ook wel hoogst actueel in onze dagen

en voor de toekomst. Het op weg zijn naar God, daar was Augustinus heel zijn leven 'onrustig' naar op zoek. De tijden ZIJN niet slecht, zegt Augustinus, ook al leven we in een moeilijke tijd. Leef goed en de tijd is goed! Wij zijn de tijden! De tijden zijn wat wij ervan maken, aldus Augustinus 12 eeuwen geleden.

De honger naar God...ook in onze wereld waarin mensen uit elkaar dreigen te groeien en vaak in de leegte terecht komen, maar tegelijkertijd leven in een wereld waar alles binnen bereik is, in die wereld – onze wereld - zou het gedachtegoed van Augustinus wel eens van enorme waarde kunnen zijn.

Voor de toekomst van dit gebouw heb ik alle vertrouwen. Het zal een plek blijven en opnieuw worden waar mensen samenkomen, waar verbindingen worden gelegd tussen mensen, waar gevierd wordt, waar vreugde een plek krijgt maar evenzeer waar mensen verdriet en tegenslag kunnen delen met elkaar.

Vandaag is er alle reden om dankbaar te zijn voor de jaren die achter ons liggen. In en vanuit deze kerk kunnen we terugzien op mooie jaren. Jaren van goed verzorgde liturgieën, met name in de jaren dat hier nog vele fraters augustijnen woonden in opleiding, maar er was ook veel aandacht voor augustijnse devoties voor Nicolaas van Tolentijn en Rita van Cascia, de liefde tot Maria, als de moeder van Goede Raad; en de uitstekende kwaliteit van liturgische muziek met *De Sangertjes uyt die Haghe* en later het gemengd polyfoon koor met de niet te vergeten organiste Dorthy de Rooij.

Met hart en ziel is hier 125 jaar gewerkt. Met vertrouwen geven wij kerk en klooster over aan anderen, die – zij het op hun eigen manier – en in harmonie met de kerk in Eindhoven, Gemeente en Provincie- HART EN ZIEL willen geven aan stad en inwoners.

Moge Gods zegen daarop rusten.

Louis Mulder o.s.a.